

BLUDIŠTĚ OSUDŮ

Jiřina Čermáková

Jiřina Čermáková

Bludiště osudů

Text © Jiřina Čermáková, 2010

Ilustrace © Jiřina Čermáková, 2010

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-72-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-73-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-74-6 (PDF)

1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015

www.lukasvik.cz

Těm, co právě čtou tyto řádky:

Představovala jsem si chvíli, kdy budete držet v ruce mou knihu a číst tyto řádky. Vtírala se mi přitom neodbytná myšlenka, jak málo okamžiků mám, abych Vás zaujala. Co tedy v těch pár slovech vyjádřit?

Stejně, jako mnoha jiným, i mně život udělil pár lekcí. Některé mi opravdu braly dech. Dnes jsem konečně dokázala najít čas, abych si splnila svůj dávný sen – vymyslet příběh, který si možná někdo přečte. Tady je mé vyprávění a zvu Vás v něm do světa fantazie. Doufám přitom, že Vás vtáhne kouzlo tajemna a romantiky a necháte se na pár hodin unést z Vašeho běžného života.

Ráda bych Vám vyprávěla příběh z doby jen trochu minulé. Příběh osamělé ženy, kterou podivná návštěva a následné vize donutí opustit bezpečný domov a vydat se na pomoc muži, o kterém téměř nic neví. Mnohem méně však ví o své vlastní minulosti a ani v nejmenším netuší, jak složitý a nebezpečný úkol ji čeká. Do svého domku na pobřeží se možná už nikdy nevrátí...

1.

Léto se blížilo. Počasí však statečně odolávalo náповědám kalendáře. Těch několik velmi teplých dnů na počátku dubna bylo pryč. Vlastně jí to nevadilo. Měla ráda zdejší chladný vzduch, vůni mokrého světa po dešti. Nepamatovala si, že by to někdy bylo jinak.

Paměť jí ale odmítala vydat mnohem důležitější vzpomínky. Dokázala si vybavit jen několik předcházejících let. Strávila je tady, v malém domku, stojícím na samotě vysoko nad pobřežím.

Její život zůstal někde za neproniknutelnou hrází. Neznala své jméno, nevěděla kolik je jí let a bylo těžké to odhadnout. V obličeji měla jen málo vrásek, ale dlouhé tmavé vlasy byly hustě protkány šedinami. Hluboké, temně hnědé oči však v sobě stále měly jiskru svěžesti.

Dny jí ubíhaly klidně, stranou od malého městečka, které leželo dole pod kopcem. Často z této výšky pozorovala hemžení lidí, málokdy se však vydala mezi ně. Pokud přeci jen sešla dolů, rychle pak spěchala zpátky do svého opuštěného království.

Vedla by nejspíš velmi samotářský život, kdyby kdysi nezískala schopnost rozumět bylinám. Vyráběla

léčivé čaje a masti a to ji nutilo ke kontaktu s lidmi a především jí to přinášelo skromné, ale dostatečné živobytí.

Do malého domku na samotě však stále častěji přicházeli návštěvníci. Chtěli, aby nahlédla do jejich osudů. Pamatovala si dobře ten den, kdy tohle všechno začalo. Dole ve městě probíhal podzimní jarmark a ona tam, jako každý rok, prodávala své bylinné zázraky. Tak jim říkali její pravidelní zákazníci. Nevymlouvala jim to a v koutku duše si přiznávala, že je na to hrdá.

Bylo už pozdě odpoledne, začalo se smrákat a přemýšlela, že zabalí svůj malý obchod a vydá se na cestu domů, když se kolem proploužila schoulená postava. Zнала tu ženu a bylo nezvyklé, vidět ji tak zkroušenou. Neovládla svou zvědavost a oslovila ji. Během pár okamžiků hleděla do uplakané tváře a poslouchala smutný příběh nešťastné matky, které se ztratil syn.

Byl to jen záblesk, nevěděla, jak ji to napadlo, ale vzala ženu za ruku a otočila dlaní nahoru. V té chvíli jakoby se před ní otevřela kniha. Nikdy dřív nic takového neudělala, přesto z jejích úst vycházela slova, popisující, co vidí. Musela to už dělat někdy v minulosti, šlo to lehce a samozřejmě, necítila žádné pochybnosti o tom, co říkala:

„Váš syn se těžce zranil a čeká ho dlouhá léčba, ale ve vaší dlani je šťastné shledání. Nebojte se, brzy dostanete dobrou zprávu. Vidím to velmi jasně.“

Žena si otřela z tváří slzy. Nebyla si jistá, co se zračí v jejích očích. Možná naděje nebo překvapení. Možná ji považovala za blázna. Žena jen tiše poděkovala a rozloučila se. Po několika krocích se však zastavila, ohlédla a zamávala, na tváři měla sotva znatelný úsměv. V té chvíli na ni padly pochybnosti. Co když se mýlí a té nešťastnici dává jen planou naději? Nechtěla nikomu ublížit.

Trápila se pochybnostmi, kdykoliv si na tu ženu vzpomněla. Uběhlo několik týdnů a vtíravé myšlenky na to, co udělala, ji neopouštěly. Byl sychravý den, od rána se neukázal jediný slunečný paprsek. Ozvalo se zaklepání. Vylekalo ji to, nikdo za ní nechodil. Seděla tiše a téměř nedýchala, klepání se však ozvalo znovu a naléhavěji. Opatrně otevřela dveře. Před sebou uviděla usměvavou tvář:

„Přišla jsem vám poděkovat, měla jste ve všem pravdu. Můj syn se zítra vrací domů...“

Pocítila neskutečnou úlevu a vděčnost k té bytosti, která se sem vydala v takovém nečase, aby jí sdělila tu šťastnou zprávu. Když žena odcházela, dívala se za ní, dokud jí nezmizela na pěšině svažující se k městečku. Tíha z ní spadla a konečně

mohla na příhodu zapomenout, dozvěděli se jí však nepochybně další. Od té doby se klepání u jejího domku ozývalo stále častěji. Lidé si přicházeli pro léky a teď i pro radu. Předpovídala jim z dlaní, ale také z čajových lístků a dokonce z karet a barevných kamínků, obojí našla v zastrčené zásuvce psacího stolu. Jak mohla zapomenout, že tam jsou?

Říkali jí kvůli tomu různě: kořenářka, věstkyně i čarodějka. Neměla ráda žádné z těchto oslovení. Hodila by se ke staré ženě, ale ona se tak necítila. Navíc jí to bralo naději. Naději, že se dočká dne, kdy se mlha rozplyne a ona zjistí, kým je. Toužila poznat svůj zapomenutý život.

Párkrát se pokusila něco vyzvědět od svých návštěvníků. Jejich udivené odpovědi však říkaly pouze to, že se v domku objevila před pár lety a nikdo neví odkud.

Ozval se zvuk klepadla na starých masivních dveřích. Měly sytě modrou barvu, která dávala vyniknout bílým stěnám malého domku s doškovou střechou. Cítila se tu v bezpečí. Spolu s houpacím křeslem u krbu, prastarou čajovou konvicí v kuchyni, petrolejovou lampou v okně ložnice a velkým zašlým zrcadlem v koupelně, jakoby kolem ní tvořily ochranný kruh.

Kdykoliv se pokoušela některý z těchto předmětů přemístit, přepadal ji nevysvětlitelný neklid a nespokojenost. Tyto pocity zmizely téměř okamžitě, co věcem vrátila jejich místo. Nechápala to, ale přestala se pokoušet něco měnit.

Smířila se i s tím zašlým zrcadlem v koupelně. Na rozdíl od ostatních věcí, neměla zrcadlo ráda. Odpuzovalo ji a vyhýbala se pohledu do něj.

Lampu, která stála na širokém parapetu v okně ložnice, dosud nikdy nerozsvítila. Bylo to podobné, jako s ostatními předměty, aniž by to dokázala vysvětlit. Prostě cítila, že takhle je to v pořádku a přesto, že jí lampa nesloužila tak, jak by měla, líbila se jí. Stála v okně jako strážce před okolním světem a tak poslední pohled před usnutím a první při probuzení vždy věnovala tomuto předmětu.

To, co milovala v celém domě nejvíc, bylo houpací křeslo. Stálo vedle krbu v malém obývacím pokoji, který těsně sousedil s kuchyní. V křesle se cítila jako v bezpečné náruči. Světlé dřevo a měkké čalounění, potažené jemně květovanou látkou, poskytovalo neuvěřitelné pohodlí. Dokázalo tišit bolest těla a především duše. Možná to byla jen pošetilá představa, pro ni, ale fungovala. Žádný z návštěvníků se do něj nikdy neposadil, jakoby cítili, že patří jen jí.

Na starých kamnech v kuchyni stála vždy měděná čajová konvice. Byl to rozpustilý předmět, pokud se to o neživé věci dá říct. Zdálo se, že konvice má ráda společnost. Když připravovala čaj pro své hosty, vydávala ta věc zvuk, podobný vesele zurčícímu potůčku. Když si vařila čaj o samotě, připomínala její píseň tesklivou ukolébavku. Občas si sama říkala, že je jen bláznivá ženská, kterou opouští rozum.

Z myšlenek ji vytrhlo druhé, důraznější zaklepaní. Šla otevřít dveře a myslela v té chvíli na čaj. Neočekávala totiž od svého hosta nic jiného, než obvyklé otázky na zdraví, lásku nebo peníze.

Na prahu stála mladá žena, spíš ještě dívka. Tvář měla velmi hezkou a dlouhé tmavé vlasy jí sahaly téměř do pasu. Bylo bezvětrí a přesto jakoby dovnitř zavanula směs známých vůní. Dívala se překvapeně na svého hosta, protože na obličeji a ve vlasech ten závan zřetelně cítila.

Bylo v tom něco, co ji znepokojilo. Něco, jako bolestná vzpomínka. Dívce před jejími dveřmi však bylo sotva dvacet let, jak by mohla připomínat minulost? Potlačila v sobě znepokojení a usmála se. Pokynula návštěvnici, aby vstoupila. I ona pozdravila jen lehkým pohybem hlavy a žádná z nich dosud nepromluvila.

Dívka vešla ostýchavě a v malém obývacím pokoji, do kterého právě tiše vstoupila, spočinul její pohled na houpacím křesle. Bylo zčásti zakryté prošívanou příkrývkou. Neznámá návštěvnice však zůstala rozpačitě stát a tak ji vyzvala, aby se posadila. Ukázala dívce směrem k pohovce a rychle jí nabídla čaj.

Sama pak spěchala průchodem do kuchyně, aby ji zvuk vařící se vody zbavil podivného neklidu, který v ní tento host vyvolal. Konvice však jakoby převzala její obavy a spustila podivně smutnou píseň. Cítila se stále zmatenější a dívka očividně také, protože dosud zůstala stát vedle křesla.

„Posadte se, prosím. Čaj je hotový.“ Postavila na stůl dva šálky s horkým nápojem, složila deku, hozenou dosud nedbale na křesle a položila ji na židli stojící vedle. Pak si sedla. Pocit, který měla vždy, když spočinula v houpacím křesle, ji nezklamal ani nyní, a proto se poměrně klidným hlasem zeptala: „Proč za mnou přicházíte?“ Dívka, která trochu rozpačitě seděla na okraji pohovky, poprvé promluvila. Měla příjemný melodický hlas, podtrhující její mládí. Prozrazoval však také její neklid.

„Promiňte, poprvé jsem tak daleko od domova,“ a jakoby na omluvu se usmála. „Jmenuji se Ema Dantonová a cestuji se svou kamarádkou Sárrou a

její rodinou. Jsme ubytovaní dole ve městě, ale to teď není důležité. Nevím, jak začít. To, co mě k vám přivedlo, je totiž velmi zvláštní. Sama to nechápu. Jen vím, že když jsem vás konečně našla, nemohu odjet a nepokusit se tomu porozumět.“

Sledovala dívku velmi pozorně. Obvykle, když se některý z jejich návštěvníků dostal do rozpaků, použila trochu povzbuzující slova. Tentokrát jí to však podivně umíněný vnitřní hlas nedovolil, a tak beze slova, jen pokynem ruky, dala Emě najevo, aby pokračovala. Dívka znovu promluvila.:

„Žijeme s mým otcem v malé vesničce. Leží na sever odsud. Obklopují ji husté lesy a vysoké hory a zůstává tam jen málo lidí. Je to tak trochu ztracený svět a my s ním. Vlastně znám dobře pouze nejbližší městečko, kde jsem chodila do školy. Je to poprvé, co vidím kousek světa a do včerejška jsem ani netušila, že právě tady najdu naději...“

Sklopila oči, jakoby potřebovala sebrat odvalu a až potom s hlubokým nádechem pokračovala: „Přicházím za vámi, protože možná jen vy mi dokážete pomoci. Jde o mého otce. Je to jediný člověk, který mi zbyl. Maminka zemřela před třemi roky. Také ostatní příbuzní jsou mrtví. Před mnoha lety je všechny zabila zákeřná nemoc, která tehdy zamořila jejich vesnici. Moji rodiče byli velmi mladí,

když s několika dalšími lidmi opustili domovy, a tak se zachránili. Postavili naši malou osadu a tam jsem se, několik roků potom, narodila. Prožívala jsem opravdu šťastné dětství. Všechno se, ale změnilo jednoho červnového dne před pěti lety.“

Hlas se jí zlomil a opět potřebovala krátkou pauzu než dokázala pokračovat. Podívala se na svou hostitelku a v jejím pohledu bylo hodně smutku, pak konečně znovu promluvila.

„Otec se ten den vydal na procházku s naším psem. Chtěl, abych šla s ním, ale já se připravovala na zkoušky ve škole a tak jsem dala přednost knížkám. Smrákalo se a otec se stále nevracel. Říkaly jsme si s maminkou, že se možná zapovídal s některým ze sousedů, a proto jsme se příliš neznepokojovaly.

Tatínek se, ale vrátil až za tmy, sám, bez naší fenky. Vůbec nepromluvil a když jsem se ho zeptala, kde je Argie, podíval se na mě nechápavým pohledem. Jeho oči měly zvláštní výraz, až po chvíli jsem si uvědomila, že změnilly barvu. Nebyly už modré, ale zelené a cizí. Bylo to neuvěřitelné. Hrozně mě to vyděsilo. Dodnes na ten okamžik nemůžu zapomenout a často mě pronásleduje i ve snech.

Jak jsem řekla, všechno se od toho okamžiku změnilo. Otec už nikdy nebyl jako dřív. Víte, on před tím hodně četl a vymýšlel si krásné příběhy.

Hodiny jsem trávila posloucháním jeho vyprávění. Maminku často dokázal rozesmát a já si až teď uvědomuji, že náš dům naplňovalo štěstí a klid. Tehdy mi to připadalo normální a samozřejmé. Dnes zbyly jen vzpomínky.

Argie zmizela z našeho života navždy a otec do lesa už víckrát nevstoupil. O tom, co se stalo, nikdy nepromluvil. Jsou okamžiky, kdy se zdá, že se vrátil a připomíná mi tatínka z mého dětství, než se jeho oči změní. V jednu chvíli jsou jasně modré a pak náhle zelené. Co je však mnohem horší, vždy ho to odvede z přítomnosti do nějakého podivného snění. Usedne do svého křesla a nepřítomně hledí oknem ven k lesu. To se děje každý den už pět let.

Nevím, jestli to byla jedna z příčin, ale maminku od toho dne přestal úplně vnímat a ona brzo na to těžce onemocněla. Jak jsem vám už řekla, před třemi roky zemřela. Tu noc se mi poprvé zdálo o vás...“

Poslední Emina slova způsobila, že se jí znovu zmocnil neklid. Co by mohla mít společného s jejich tragédií? Náhle pocítila podivnou nechuť a nechtěla slyšet víc. Dokonce přemýšlela, jak se vymluvit a dívky se zbavit. Nedokázala to a místo toho něco v ní a jakoby za ní řeklo: „Prosím, pokračujte, Emo,“ a dívka poslechla.

„Vím, že to zní podivně, ale je to můj sen, který mě k vám přivádí. Každou noc vidím malý, bílý domek a v podkroví svítí v okně lampa. Jdu blíž a klepu na modré dveře. Otevřou se a v nich stojíte vy. V té chvíli pocítím úlevu, všechna tíseň najednou zmizí.

Včera navečer jsme byly se Sárrou na procházce podél pobřeží a já jsem uviděla tenhle domek a nahoře v okně svítila lampa. Okamžitě jsem věděla, že jsem vás našla. Proto jsem tady, víc vám říct neumím.“

„Vy jste vážně viděla tu lampu svítit? Nikdy jsem ji nerozsvítila, není v ní ani petrolej, jak by mohla...?“

Ema jí skočila do řeči: „Určitě vám připadám jako blázen, něco mě sem ale přivedlo a já jsem doufala, že tady najdu vysvětlení.“ Dívce se opět chvěl hlas. Zadržovala pláč, ve velkých modrých očích se zaleskly slzy.

Rozum se tomu bránil, přesto si uvědomovala, že tomu rozechvělému stvoření před sebou věří, aniž by cokoli z toho, co před chvílí slyšela, chápala. Stále cítila ten nepříjemný neklid. Promluvila a hlas měla zastřený: „Váš příběh Emo, je velmi zvláštní a velmi smutný, ale já nevím, proč bych měla být nějak určena vám pomoci. Mohu vyložit karty, umím číst z dlaní, ale obávám se, že to je vše. Nikdy jsem nebyla dál než dole ve městě.“

Jak to mohla vědět? Vždyť o sobě neví o moc víc, než o dívce, která sedí před ní. Zmatek v jejím nitru stále narůstal. Nevěděla, co si s tím počít a tak sáhla po balíčku karet, který ležel na stole.

Začala je míchat a žádná z nich znovu nepromluvila. Když pak rozložila karty, vyzařoval z uskupení zmatek a neklid. Bylo to stejně znepokojující, jako vše od okamžiku, kdy dívka otevřela dveře.

Viděla v kartách nemocného muže. Nepochybovala, že je to Emin otec. To, co ji vystrašilo, však byl další muž, tajemný a nebezpečný. Vedle něj se objevila žena. Velmi zřetelně cítila, že je mezi nimi spojení. Nedovedla však vysvětlit jaké a jak to souvisí s osudem dívky. Karta, která by představovala Emu, totiž v uskupení chyběla. Jakoby klíčem k řešení byl někdo jiný - žena po boku tajemného muže.

Ema však řekla, že kromě otce nikoho nemá. Nedávalo to smysl. Nevěděla, co by měla říct, a tak se zvedla z bezpečí svého křesla a posadila se na pohovku vedle dívky. Požádala, aby jí podala ruce.

V okamžiku, kdy se jich dotkla, se jí zatočila hlava a začala se dusit. Místnost zmizela, neviděla nic než tmu a zoufale lapala po dechu. Pak se jí konečně podařilo zhluboka nadechnout a ve stejném

okamžiku si uvědomila, že se ocitla v nějakém podivném snu. Byla v lese. Už se stmívalo. Přesto věděla, že to místo zná. Jako bez vlastní vůle kráčela k malému dřevěnému domku, který se vynořoval nedaleko mezi stromy. Zastavila se u otevřeného okna a nemohla se ubránit pohledu dovnitř. Místnost byla osvětlená podivným, stříbřitě modrým světlem.

Uvnitř, uprostřed pokoje, stál vysoký muž. Měl dlouhé černé vlasy a obličej skrývaly husté vousy. Stál s hlavou skloněnou k podlaze, nečekaně ji však zvedl a podíval se přímo na ni. Ten pohled byl mrazivý. Cítila, že se nedokáže pohnout. V té chvíli jeho ústa naléhavě vyslovila jediné slovo: „Kristýno!“ Zakřičela.

Jako šlehnutím biče obrázek zmizel. Byla zpět ve svém obývacím pokoji. Ema na ni zoufale křičela:

„Co je vám?!“

Co na to měla říct? Věděla, že právě viděla temného muže z karet, který na ni volal nějakým jménem! Proč na ni? Byla vyděšená. Slova z ní vylétla dřív, než nad nimi dokázala přemýšlet:

„Emo, nezlobte se, ale není mi dobře. Vážila jste cestu zbytečně, nemohu vám pomoci. Odejděte, prosím, hned!“ Tón jejího hlasu nepřipouštěl jakýkoliv vzdor. Ema se beze slova zvedla, po tvářích jí tekly slzy, když rychle opouštěla domek.

Zabouchla těžké modré dveře a napětí konečně povolilo. Třesoucíma se rukama posbírala karty a ukryla je do zásuvky stolu. Jediné, na co dokázala myslet, byla touha, aby dnes už nikdo nezaklepal a aby už nikdy neviděla tu dívku.

Šla si uvařit další šálek čaje. Bylinky znala a uměla využít jejich vlastnosti. Sáhla po směsi s uklidňujícími účinky, nasypala čaj do šálku a zalila bylinky horkou vodou. Pak hrnek na několik minut zakryla talířkem a dívala se nepřítomně oknem ven. Vedlo do malé zahrádky u domu a výhled jí nabízel spoustu příjemné zeleně. Všimla si, že některé květiny se už připravují ukázat svou krásu. Dnešní den končil, ale možná se zítra ráno objeví první květy.

Odklopila talířek a s horkým nápojem se vydala do vedlejšího pokoje. Hrnek postavila na stůl, přihodila poleno do krbu, zabalila se do prošívané deky a schoulila se do houpacího křesla. Pozorovala kouř stoupající z hrnku a snažila se zapomenout na dnešní den. Vynechala svou pravidelnou podvečerní procházku k vyhlídce nad mořem. Chtěla zůstat v bezpečí svého křesla, ve svém domku, za pevnými modrými dveřmi. Čaje se vůbec nenapila, oči se jí pomalu zavřely a přišel spánek, který přinášel zapomnění.

Vzbudila se za úsvitu, trochu rozlámaná, ale cítila se klidná. Vyšla na zápraží. Vzduch byl opět vlhký a chladný. V noci nejspíš znovu pršelo. Slunce právě vycházelo a na trávě před domem se zatřpytily kapky rosy, zdálo se, že dnes bude krásně.

Pak náhle přišla vzpomínka na událost z předchozího dne. Věděla, že se k té dívce nezachovala dobře, od první chvíle jí ale Ema brala klid. Něco bylo jinak a velmi zvláštní. Znovu se jí vybavila i ta podivná vůně, kterou ucítila, když včera otevřela dveře. Jakoby se něco snažilo protrhnout mlhu její paměti. Dosud byla pevně přesvědčená, že chce vědět o své minulosti víc, teď se toho najednou začala bát. Usilovně zaháněla vzpomínku na včerejší návštěvu a dotěrné myšlenky na to, že by ji něco mohlo spojovat s osudem Emy.

Den naštěstí ubíhal víc než klidně. Celé dopoledne pracovala na malé zahrádce u domu a pak si šla připravit jídlo. Nikdo ji dnes nenavštívil a tak se navečer bez obav vydala na svou obvyklou procházku k pobřeží.

Úzká šterková cesta ji vedla úvozem, který lemovaly přerostlé keře divokých šípkových keřů. Když každý rok v červnu rozkvétaly, nesla se jejich omamná vůně až k domku a mísila se se slanou

příchutí moře. Pozdě na podzim tu pak sbírala syté červené plody, obdařené léčivou silou přírody. Šípky dokázaly zahnat každé nachlazení a za sychravého počasí jejich vůně, stoupající z hrnku horkého čaje, připomínala léto.

Na konci cesty se mezi několika stromy otevíral kouzelný výhled. Celý záliv s nádhernou pláží odtud viděla jako na dlani. Kdysi sem někdo umístil malou lavičku a přesto, že dřevo už bylo velmi sešlé, ráda na ni sedávala a představovala si lidi, kteří tu žili před ní a určitě milovali tenhle výhled jako ona.

Posadila se a rozhlédla stejně, jako už mnohokrát předtím. Nalevo od ní byl malý přístav, kde kotvilo několik rybářských loděk. Dřevěné molo je oddělovalo od písčité pláže, která přecházela v mírnou stráň. Ta byla protkána uzoučkými cestami a posázená spoustou kamenných domků. Ze své rozhledny měla malé městečko s křivolakými uličkami a hlučným tržištěm jako na dlani. Viděla odsud i útulnou kavárnu, kam občas zašla, když na trhu prodala své čaje a masti. Pekli tam spousty dobrot a jejich vůně vždy naplnila celé okolí.

Bylo tu i malé nádraží, koleje z něj vedly bůhvíkam, do dálek, o kterých neměla ani ponětí. Záliv končil v mírném výběžku. Věděla, že i tam je pláž s nádherným bílým pískem a několik desítek

metrů od břehu se nad hladinou vynořuje malý ostrůvek, oblíbené místo zamilovaných párů.

Pomalou přešla pohledem na druhou stranu. Tady pevnina zasahovala do moře o značný kus dál, dokonce víc než ostrůvek naproti. Výběžek tak uzavíral a chránil záliv ze severovýchodní strany. Zvláště v zimě si toho cenili všichni obyvatelé městečka.

Na konci výběžku stál vysoký bílý maják a na jeho úpatí i malý kamenný domek pro strážce. Dům odsud ale nebylo vidět. Kolem štíhlé věže majáku téměř neustále kroužilo hejno racků a jejich křik slyšela i na tu vzdálenost velmi zřetelně. V létě, za teplých večerů, tu zůstávala dlouho po setmění a pozorovala blikající světlo majáku na jedné straně a útulná světýlka v domcích městečka na druhé straně.

Na rozdíl od ptáků, hledajících neustále a s rámusem potravu, se dnes moře zdálo velmi tiché a nádherné v zapadajícím slunci. Všechno tak bylo znovu známé a uklidňující, stejné, jako před včerejší návštěvou. Začala si namlouvat, protože tomu opravdu chtěla věřit, že včerešek možná ani nebyl skutečný, že to byl jen podivný sen.

Z konejšivých myšlenek ji vyrušil podvečerní chlad, na příjemné teplo letních večerů si bude muset ještě chvíli počkat. Nerada opouštěla vyhlídku, ale

pokud to počasí dovolí, zítra sem přijde znovu. Poslední pohled na maják a pak se vydala na cestu zpátky k domku. Přeci jen se, ale ještě jednou na chvíli zastavila.

Zadívala se dolů na malé městečko ležící v zálivu. Vypadalo to, že i tam je všechno v pořádku. V hostinci svítilo pár oken poklidným světlem. Nic zvláštního se nedělo. Na malé nádraží právě dorazil vlak a v ubývajícím světle si jen představovala, jak bílé obláčky halí nepatrné hemžení, které na nástupišti možná nastalo. Znovu ji napadlo, že ještě nikdy vlakem nejela. A kam taky? Vše, co potřebovala a znala, měla tady. Nechtěla na tom nic měnit.

Slunce už zapadalo, když došla ke svému domku. Aniž by o tom přemýšlela, pohladila bytelné modré dveře, ještě před tím, než je otevřela. Když ten den ulehla, dlouho nemohla usnout a tak pozorovala petrolejovou lampu. Zdála se jí hezká ve světle měsíce, ale stále neměla nejmenší chuť ji rozsvítit.

2.

Stála za stromem a pozorovala vysokého muže, který upíral pohled do prázdna. Pohyboval rty, jakoby s někým mluvil. Náhle se ten muž na ni ohlédl: „Kristýno!“

Vzbudila se vystrašená a zpocená. Zároveň si uvědomila, že se velmi rychle setmělo. Nemohla pochybovat, lampa před chvílí svítila a právě zhasla.

Nedokázala přemýšlet, nedokázala v té chvíli ani rozlišit, co byl sen a co skutečnost. Vyběhla z ložnice, přes noční košili přehodila kabát, obula si boty a běžela vlhkou trávou na cestu k moři. Necítila chlad, nevšímala si tmy kolem sebe, hnal ji strach. To už nebyl jen sen, něco se změnilo a ona se před tím neschová.

Zadýchaná zastavila až u lavičky. Rukou se přidržovala jejího opěradla, protože se bála, že se jí podlomí nohy. Pohled upírala na moře, které se ještě ztrácelo v ranním šeru. Zoufale se snažila urovnat zmatek v mysli. Nebylo to vůbec snadné. Sledovala blikající maják a znovu si v duchu přehrávala vše, co se za poslední dva dny stalo. Stála tam snad celou věčnost než konečně dospěla k rozhodnutí, které jí

přineslo alespoň trochu klidu. Začalo svítat a maják pohasl.

Vracela se velmi pomalu k domku a v hlavě měla jedinou myšlenku. Bude muset najít Emu a pokud jí ona odpustí, vydá se s ní na cestu k jejímu otci. Jakkoliv se to zdálo bláznivé, cítila, že nemá jinou možnost.

Došla ke dveřím a zjistila, že je v tom zmatku nechala otevřené. Vešla a zamířila rovnou do malé koupelny. Pečlivě se vyhnula pohledu do zrcadla. Opláchla si obličej a popaměti se učesala. Pak se oblékla a bez snídaně, na jídlo opravdu neměla pomyšlení, se vydala na cestu dolů kopcem.

Ema byla ubytovaná se svou kamarádkou a jejími rodiči v jediném hostinci ve městě. Nebylo těžké ji najít, ale bylo velmi těžké zaklepat. Ruce a nohy se jí třásly, když se dveře otvíraly. Neobjevila se v nich Ema, ale dívka přibližně ve stejném věku. Slyšela se, jak nějakým cizím hlasem říká:

„Dobrý den, potřebovala bych mluvit s Emou.“

„Pojďte dál,“ Sára se otočila směrem do místnosti.

„Emo, sejdem se u snídaně,“ a pak opustila pokoj.

Ema dosud nepromluvila. Pohlédla na ni a otázka byla v jejích očích. Pokynula rukou, aby naznačila, že